

פָּנָא, בְּעוֹד דָּאַתְגֵּלִין מָלִין, אַתְרְגִּישׁוּ עַלְאַיִן
וַתְּהִתְאַיִן (דאנון רתיכין) שניו בעוד שנטגלו הדברים נתרגשו
עלيونים ותחתונים, מריבוי האורות שהairoו בכל העולמות, **וְקַלָּא אַתְעַר**
בְּמַאתָן וְחַמְשִׁין עַלְמִין, דָּהָא מָלִין עֲתִיקִין לְתַתָּא
אַתְגֵּלִין והקול נתעורר במאטים וחמשים עולמות, שהרי דברים עתיקים למטה
נטגלו, כלומר קול הסודות עלה ועורר כל הפרצופים של כל עולמות א"ק ואבי"ע, **וְעַד**
(נ"א ועוד) **דָּאַלִּין מַתְבָּסְמָן גְּשֻׁמָּתִיהוּ בָּאַגְּנוֹן מָלִין,** נְפָקָא
גְּשֻׁמָּתִיהוּ בְּגַשְׁיקָה ובעוד שאלו השלושה חברים נמתקו באלו הסודות,
נשחתם יצאה בنسיקה כי על ידי הסודות נתדקקו בשכינה, **וְאַתְקִשְׁרוּ בְּהַהְוָא**
פְּרַסָּא, **וְגַטְלִין לְהֹו מְלָאֵי עַלְאי,** וְסָלְקִין לוֹן לְעַילָּא
ונתחרבו באותו פרסה, ולקחו אותם מלאכים עלيونים, שהם מזוג הנשיקין והעלו אותם
למעלה בסוד מ"ז. **וְאַמְאֵי אַלִּין** ומדוע נפטרו דוקא אלו. **מִשּׁוּם דְּעַלְוי**
וְלֹא נְפָקָו וְמַנָּא אֶחָרָא מִן קְדָמָת דְּנָא לפי שנכנו בעומק הסודות
ועידין לא הורגלו בעניין זה, אבל לא שח"ז היה להם איזה עוון, ופעם אחרת באדרא דברי
משכנה שהוא מלפני זאת האדרא, זכו לצאת בשלום בעומק הסודות וסוד העניין כי
העשרה חברים היו מסוד עשר חסדים בבחינת פרצוף שלם, ואלו השלושה שנסתלקו היו
מתפארת נצח והוד שהם החටדים המגולים שעולים בסוד אוור חזור למעלה ונתעלו למקום
שיש אויר רב ולבן נסתלקו והוא הוא גרמא فهو, **וּכְלֹהוּ אֶחָרִינִי עַלְוי**
וְגַפְקָו וכל השבעה החברים האחרים, כבר היו מORGANS לשוב אוור השכינה, לבן נכנסו

בשלום ויצאו בשלום.

הלייּוּד הַיּוּמִי

אמֵר רַבִּי שְׁמֻעֹן, בָּمָה וּבָאָה חִוְלָקִיהוֹן דְּהַנִּי תֶּלְתָּא,
וּבָאָה חִוְלָקָנָא לְעַלְמָא דָאָתִי בְּגִין דָא אמר רשב"י
במה מאושר חלקם של אלו השלושה, ואשרי חלקנו לעולם הבא בגלל דבר זה,
שנתגלו הסודות הגדולים של האדרא. **נִפְקֵדְלָא תְּנִינּוֹת וְאָמָר,** הדברים
ה **וְאַתָּם חֲדָקִים בִּיהְיוֹה אֱלֹהֵיכֶם חַיִים בְּלָכֶם הַיּוֹם** יצא
קול בפעם שניית ובכאן מבטיח לשאר החברים שישארו בחים ולא יموתו בגלל גילוי
הסודות. **קָמוּ וְאַזְלָו.** בְּכָל אָתָר דָהּוּ מִסְתַּבְּלִי סְלִיק
רַיְחִין. קמו והלכו, ובכל מקום שבו מסתכלים על ריחות טובים **אמֵר רַבִּי**
שְׁמֻעֹן שְׁמַע מִינָה, דְעַלְמָא מִתְבָּרֵךְ בְּגִין אָמָר רשב"י משמע
מכאן שהעולם מתברך בגלינו. **וְהָוּ נְהָרִין אֲנָפּוֹי דְבָלָהִו,** ולא
הָוּ יְכָלִין בְּגִין עַלְמָא לְאַסְתַּבְּלָא בְּהּוּ והוא מאירות פניהם של
כל החברים כי רשב"י היה ניצוץ ממשה רבנו מסוד הדעת ולבן כל החברים האירו או
גודול מרשב"י ולא היו יכולים בני העולם להסתכל בהם.

תָּאִנָּא, עַשְׂרֵה עַלְגִּוּ, וְשַׁבָּע נִפְקָוּ למדנו, עשרה נכנסו ושבעה
יעאו, וְתֹהֵה חַדִּי רַבִּי שְׁמֻעֹן וְרַבִּי אָבָא עַצִּיב
והיה שמח רשב"י, ור' אבא היה עצוב על הסתלקות ג' החברים. **יְזָמָא חַד** הַוָּה
יְתִיב רַבִּי שְׁמֻעֹן וְרַבִּי אָבָא עַמְּיִיה ים אחד היה יושב רשב"י
ור' אבא עמו בלבד, **אָמָר רַבִּי שְׁמֻעֹן מֶלֶה,** וְחָמוּ לְאַלְיאַין
תֶּלְתָּא, דָהּוּ מִיְתִּין לְהּוֹן מֶלֶאכִין עַלְאַיִן אמר רשב"י שם

קדוש ועשה איזה ייחוד, וראו לאלו השלושה חברים שהיו מביאים אותם מלאכים עלינוינו, ומזהוין להו גניין ואדרין דלעילא, בגין יקרה לדלהן ומראים להם אוצרות וחדרים של מעלה, מלאים ברכת ה' ותענוג עוה"ב, משום הכבד שלהם. והו עיילי לון בטורי דאפרסמוֹנוֹא דכיא והוא מכנים אותם בהרים שגדל בהם אפרסמן טהור, והוא יסוד דתבונה שם גגנוו השלושה חברים ושם אין המלאכים יכולים להגעה. נח דעתיה רבי אבא נחה דעתו של רבי אבא, כי ראה מעלהם הגדולה.

פאנא, מההוא יומא לא אעדו חבריא מבוי רבי שמעון למדנו, מאותו יום לא זו החברים מבית רשב", וכנראה אם לא לצורך גדול. ובך הוה רבי שמעון מגלה רזין, לא משתחווין תפון אלא אפונ וכאשר היה רשב"י מגלה סודות התורה, לא היו נמצאים שם אלא הם בלבד. והוה קארוי להו והוא קורא להם רבי שמעון, שבעה אנן עיני יהוה. דכתיב שבעה אנחנו המכוונים עני ה', בנגד שבעה מלאכים שכתו, (וכריה ד) שבעה [כל] אלה עיני יהוה ועלו אתרמר ועלינו נאמר פסוק זה כי רשב"י שורשו מהדרעת דז"א שם:

אור הרשב"

ndlui עינא, ושמי שמש שורש נשמה שבעה חברים דרשבי לכן קראו עליהם שבעה אלה עני ה'. וכן בתיקוני זהר חדש (דף ד') וועל: שבעה נדלוי עינה דיליה (של משה רבנו) נהרין נשטאין דרשבי ושית חברוי עבל.

[כל] והטעם שרשבי קרא על עצמו ושה מהחבריא הנوترין אחריו האדרא אנן שבעה עני ה', ונם למה בחר בהם ולא בשאר חכמים של אנשי דורו. כתוב על זה הכסא מלך בתיקונים (תיקון ע' עמ' קב"ח) וול': שבעה הלימוד היומי

הם יסודות או"א והשעת יש לה תרין עיטרין שהם ב' עינים והם יונקים ממש, ועוד שבכל הרוק יונקים מהדרעתו. אמר רבי אבא, אין שיתה בוציני,
הנחראן משביעאה אמר ר' אבא אנחנו שיש אורות בנגד שיש קצוות, המאים מהשביעי שהוא רשב"י, והוא בחו' הדעת שהוא נשמה הרוק, ושביעי ממטה לمعالה.
אנת הוא שביבעה דכלא אתה הוא רשב"י השבעי של כולם. **ההא**
ליית קיומא לשיטה, בר משביעאה. **דכלא תלוי**
בשביעאה שהרי אין קיום לששה בלעדיו השבעי, כמו שידוע שהכל תלוי בשבעי
 שהוא הנשמה שלהם. **רבי יהודה קاري ליה שבת, דכלחו**
שיטה מגיה מתברכין ר' יהודה היה קורא לו לרשב"י "שבת", שבל ששת
 הימים ממננו מתרככים, וכן ג'ב ששת החברים ניזונים מרשב"י שהוא השבעי,
דכתיב, כתוב (שמות כ) **שבת ליהוה, קדש ליהוה,** מה
שבת ליהוה קדש כי היא לעלה במוחין בדעת שנקראים קודש, **אוֹת** כר
ג'ב רבי שמעון שבת ליהוה קדש שהוא בחו' מוחין דעתו שהוא
 קודש, כלומר גם נקרא "שבת" וגם נקרא "קדוש".

אליהו הנביא בא לרשב"י

אמר רבי שמעון, תוהנה על ההוא חניר חרוץ,
מאריה דשברי אמר רשב"י תמה אני על אותו חגור המתנים ובעל
 השער, והוא בינוי לאליהו הנביא זכור לטוב, כמו שמלכבים ב' א' איש בעל שיער ואзор
 עור אзор במתני, **אםאי לא אשתחבב בי אדרא דילן,**

הليمוד היומי